

ירושלמי פסחים (פרק י ה"א)
 אמר רבי לוי האוכל מצה בערב הפסח כבא על ארוסתו בבית חמוי והבא על ארוסתו בבית חמוי לוקה.
 מלחמת ה' פסחים (דף ע"ו ע"ג)
 ...והטעם לזה שכיון שציעור חמץ צלילה נעשית לו מלה כארוסה צבית חמוי:
 ר"ן (שם ע"ז ע"ח)
 ...דר' לוי הכי קאמר מלה בערב הפסח משעת איסור חמץ כבא על ארוסתו למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה ...
 תוספות פסחים (לה: ד"ה ומי פירות
 ... אכל ר"ת נהג היתר דדצר והיה נוהג לאכול בערב הפסח אחר ארבע שעות עוגה שנילושה צביצים והא דקאמרין
 צירושלמי האוכל מלה בערב פסח קודם זמנה כאילו צועל ארוסתו צבית חמוי היינו מלה הראויה ללאת זה ידי חובה וזו
 מלה עשירה היא:

פסקי ריא"ז פסחים (פ"ג ה"ד)
 לשון ריא"ז: צספר הפרדס אומר שאין אופין מלה בע"פ אלא מחלי היום ואילך אחר שנתצאר החמץ... ואני אומר
 שאופין מלה ללורך הפסח אפי' בשלשה עשר, וצלבד שתהא עשייתה לשם מנולת פסח, שהרי חלות תודה שיולאין צהן
 צפסח לפני יום ארבעה עשר נעשו עס החמץ ...
 פסחים (לה.)
 אמר רבי שמעון בן לקיש וכן תנא דבי רבי ישמעאל וכן תנא דבי רבי אליעזר בן יעקב אמר קרא לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות דברים
 הבאים לידי חמוץ אדם יוצא בהן ידי חובתו במצה יצאו אלו שאין באין לידי חמוץ אלא לידי סירחון :

ר' קרשקש כתובות (ז:)
 ומ"ש ואסר לנו את הארוסות לאו איסור ממש קאמר, דארוסה מותר לבא עליה דאורייתא. אלא שכן מלינו שיש הפרש
 צין ארוסה ונשואה לכמה דינין. אלמא דאינה אישתו גמורה אלא אחר נישואין, והילכך אין ראיין לבא עליה קודם
 נישואין ... כלומר מנענו ולמדנו המניעה מפני שראינו שחילקה תורה צין ארוסה לנשואה ...
 חזקוני על דברים פרק כז פסוק יא
 (יא) למר ופשחים יחדו ... לפי שמשניהם צגדי כהונה הזהירם ללצסם צחול רק למשרתיו צשעת עבודתן ולכך לא נמלא
 נגע רק צצגד למר וצגד פשחים להראות שיש פשע כלללים. אהדריה קרא ללמדך דשעטנז היינו למר ופשחים.
 ויקרא פרק יז
 (יא) פי נַפֶּשׁ הַבֶּשֶׂר בְּדָם הוּא וְאֲנִי נְתַתִּיו לְכֶם עַל הַמַּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם כִּי הַדָּם הוּא בְּנַפְשׁ יְכַפֵּר:
 (יב) עַל פֶּן אֲמַרְתִּי לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל כֹּל נַפֶּשׁ מִכֶּם לֹא תֹאכַל דָּם וְהִגַּר הִגַּר בְּתוֹכְכֶם לֹא יֹאכַל דָּם:
 במדבר פרק ה'
 (יב) דַּבַּר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי תִשְׁטֶה אִשְׁתּוֹ וּמָעַלָּה בּו מְעַל:

פסחים (ו.)
 ואמר רב יהודה אמר רב המפרש והיוצא בשיירא קודם שלשים יום אין זקוק לבער תוך שלשים יום זקוק לבער אמר אבוי הא דאמרת תוך שלשים יום זקוק
 לבער לא אמרן אלא שדעתו לחזור אבל אין דעתו לחזור אין זקוק לבער אמר ליה רבא ואי דעתו לחזור אפילו מראש השנה נמי אלא אמר רבא הא דאמרת
 קודם שלשים יום אין זקוק לבער לא אמרן אלא שאין דעתו לחזור אבל דעתו לחזור אפילו מראש השנה זקוק לבער ואודא רבא למעמיה דאמר רבא העושה
 ביתו אוצר קודם שלשים יום אין זקוק לבער תוך שלשים יום זקוק לבער וקודם שלשים נמי לא אמרן אלא שאין דעתו לפנותו אבל דעתו לפנותו אפילו קודם
 שלשים יום נמי זקוק לבער הני שלשים יום מאי עבידתיהו כדתנאי שואלן ודורשין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום:

ספר הפרדס (הל" פסח)

ערב פסח שחל להיות בשבת, אסור לאפות מצות מבערב שבת. הראשונים אמרו משום הידור מצוה הוא, אבל מצינו בו איסורא דאורייתא, דהא הוקשו מצות לפסח בשילהי פ' בתרא דכתיב צלי אש ומצות (שמות י"ב ח'), מה עשיית הפסח משבע שעות ומחצה ואילך, אף מצות מצה אינה אלא משבע שעות ומחצה ואילך, אף עשיית מצה כן, ואכילת מצה נמי נמי הוקש לאכילת פסח, [כדברא] דאמר רבא אכל מצה בזמן הזה לאחר חצות לר' אלעזר בן עזריה לא יצא ידי חובתו. ואסור לאכול מצה מבעוד יום קודם שיקדש ויאמר הגדה והלל, שנאמר בערב תאכלו מצות, שתהא חביב עליו. והאוכל ממצה בערב פסח כאלו בא על ארוסתו בבית חמיו וילקה, בתלמוד ירושלמי.

ספר שבולי הלקט סדר פסח (סימן ריג)

... ואם משום הקיפא דעל מנחת ומוריס יאכלוהו ואמרין בסוף פרק ערבי פסחים אכל מנחה לאחר חלות לר' אליעזר בן עזריה לא ילא ידי חובתו משום דאיתקשי אכילת מנחה לאכילת פסח דכתיב על מנחת ומוריס יאכלוהו התם לאכילה איתקש למעשה לא איתקש דהא לא אשכחן שום קרא דאיתקש למעשה ועוד דהא אשכחן מתני' ומתניתא דאיכא לאוכוחי מנייהו הוכחה דשרי והשם יזרח לנו אורה: ועוד מלאתי אס יכול אדם לאפות מנחה קודם חלות יש אומרים דאיתקש לפסח דוקא נשחט לאחר חלות ויש מציאין רחיה להיתר מחלות תודה ורקיקי נזיר דיולא צהן משום מנחה ומתי נאפו על כרחין צשלשה עשר כי אין מציאין תודה צארבעה עשר כדמוכח צפרק קמא דפסחים. ועוד צתוספתא משמע צרבעה עשר שאירע צשצת מניח מזון שתי סעודות צשצת ואופה לו מנחה צערצ שצת אלמא מותר לאפות קודם זמנה ודוחים התם מייירי צמנלה עשירה כדי לקיים שלש סעודות צשצת צמנחה כי אז אינו יכול לאכול חמץ ומיהו חציצה מנחה צשעתה ואין להקדים אותה קודם הזמן:

אור זרוע ח"צ (סימן רג)

ס"פ ערבי פסחים אמר רבא אכל מנחה אחר חלות לראצ"ע לא ילא ידי חובתו פשיטא כיון דאיתקש לפסח כפסח דמי וכו' וכתב רש"י (משום) שאין לאפות מנחה של מנחה צ"ד קודם חלות כשם שאין שוחטין את הפסח קודם חלות מדאיתקש מנחה לפסח ולמעשה דרש"י אפי' צדיעצד אס אפה קודם הפסח פסולה אותה מנחה ללאת צה י"ח מנחה של מנחה מידי דהוה אפסח שנשחט קודם חלות שפסול וליתא דתניא צהדיא צתוספתא דפסחים ספ"ק יולאין צמנלה ישנה וצלבד שעשאה מתחילה לשם פסח. ומלאתי צירושלמי פ' כל שעה גמ' אלו דברים שאדם יולא צהם י"ח צפסח דמוסיק מנחה הישנה תפלתה דצ"ש ודצ"ה א"ר (יודה) [יוסה] ד"ה היא מכיון שלא עשאה לשם פסח דצרי הכל היא דצרי צריא כמי שלא דקדק צה. משמע אכל אס דקדק צה ועשאה לשם פסח ד"ה שיולא צה. ואהקישא דכתב רש"י קשי לי א"כ תדחה אפיית מנחה את שצת דהא אין היקש למחלה אלא ודאי לא נתקש אלא לענין אכילה ולא לענין אפיה. וכן ראיתי את מורי רבינו יהודה צר ילחק ז"ל שהורה והתיר לאפות מנחה של פסח קודם י"ד ואמר שדן להיתר לפני רבינו ילחק צר שמואל ז"ל דתנן צפ' כל שעה חלות תודה ורקיקי נזיר עשאן לעצמו אינו יולא צהס. למכור צשוק יולא צהן ופירש רבא צגמ' דכל לשוק אימלוכי מיימלך אי מייצצנא מצדצנא ואי לא איפוק ציה אנה ואע"ג דחלות הללו ע"כ צייג נאפו כדאמר' צפ"ק דאין מציאין תודה צי"ד מפני חמץ שצב וכ"כ ה"ר צרוך צר' ילחק ז"ל משם להתירא וכן ההיא דתניא צתוספתא דפסחים פ"ג צלך צצסדקי [עריצה]. י"ד שחל להיות צשצת מצערין את הכל מלפני השצת ואופה לו מנחה מע"ש אומר אני דהיינו מנחה של מנחה דחייש תנא שאס יאפה צמונ"ש דילמא מיימשך ומתעכב מלאכול עד לאחר חלות ולא נפיק י"ח ולא מסתבר לי למימר דאופה לו מנחה שיאכל למחר שהרי ציער כצר כל חמץו כדקתני מצערין את הכל מלפני השצת. שהרי פ' אלו עוצרין פירש ה"ר יהודה צר נתן שמשייך כדי אכילתו לשצת. ושמעתי עטס לדצר שאופין מנחת של מנחה צליל שני משום דאמר' צפ' ע"פ האי מרור צריך לשקועיה משום קפא פי' ארס של חזרת ורצ' חנגאל פירש קפא חולעת ואמר' לקמן צההיא שמעתא קפא דכולהי חמימי פירוש ארס של כל ירקות חמין רפואה להן לכך אופין צליל שני כדי שיהו מנחת חמות ויצטלו קפא של מרור:

מחזור ויערי הלכות פסח (סימן כג)

ורבינו ש"י הורה כשחל י"ד להיות צשצת מותר לעשות מנחה צערצ שצת לכתחילה. שהרי שנינו סוכה ישנה פסולה. ואילו עשאה לשם חג כשירה: